

V R T E C.

Časopis s podobami za slovensko mladino.

:: S prilogo „Angelček“. ::

Štev. 1.

V Ljubljani, dne 1. januarja 1909.

Leto 39.

NAGROBNA VRBA.

Na gorice, na poljane
padajo snežinke;
šibke vejice težijo
vrbe—žalostinke.

Do grobov se vrba klanja,
mrtvecem šepeče:
„Sladko spati je pod zemljo,
nimam jaz te sreče!

Prej je ostra burja vila,
zdaj me metež tlači,
in pritiska me na zemljo
in mi lice pači.

Vas pa več nobena vihra
iz miru ne vzdrami;
Sladko spite brez bridkosti
kakor v sanj omami.

Tudi jaz želim, želim si
sladkega pokoja,
kakor potnik, ki utrudila
težka ga je hoja.

Padajo snežinke bele;
vrba polna jada — —
pod ogromno snežno pezo
na grobove pada.

Mokriški.

ZA NOVO LETO.

Kakor starček sivolas,
je umrlo staro leto;
ah, umrlo in minilo
je za večni čas!

Mnogo joka, mnog smehljaj
je prineslo staro leto;
joka dosti le lenuhom,
pridnim malokdaj.

Saj, če pridnosti je svest,
kdo bi mogel pač jokati,
ko bogastvo je največje
mirna, čista vest!

Bogumił Gorenjko.

